

Aspe Award 2015

aspenv.be
facebook.com/pieteraspe

© 2015 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Media
Wibautstraat 133 – 1097 DN Amsterdam
Postbus 1050 – 1000 BB Amsterdam

Omslagontwerp: MirrorMirror
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Eerste druk oktober 2015

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789903245428
D/2015/0034/330
NUR 330

VOORWOORD

Het spannende verhaal leeft in Vlaanderen en Nederland. Er wordt niet alleen gelezen, maar ook vlot geschreven. Dat mag duidelijk zijn na de eerste editie van de Aspe Award. In net nog geen twee maanden tijd ontvingen we ter redactie van Aspe NV meer dan honderd korte verhalen die allemaal met dezelfde zin begonnen. Dat is bijna twee verhalen per dag.

Wat moesten de deelnemers precies doen? Een kort verhaal schrijven van 1700 woorden. 1700, omdat dat het aantal woorden is dat Pieter Aspe elke dag schrijft. De eerste zin stond vast: 'De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus.' Dat is meteen ook de eerste zin van het nieuwe boek van Pieter Aspe dat in het najaar van 2015 verschijnt: *Het oor van Malchus*.

Wat ooit begon als een wild idee op een nazomerse brainstorm, mondde uit in een succes. Uit de meer dan honderd inzendingen selecteerde ik als uitgever van Aspe NV een shortlist van tien verhalen. Vervolgens boog een zes koppige jury zich over deze tien verhalen

en zij stelden onafhankelijk van elkaar een top 3 op (waarbij het beste verhaal 3 punten kreeg, het tweede 2 en het derde verhaal 1). De jury bestond uit Pieter Aspe, Leon Beye (Standaard Boekhandel), Wim Krings (Boekhandel Krings – Maastricht), Helen Perquy (XXX), Erwin Provoost (filmproducer van o.a. *De zaak Alzheimer*) en Sander Verheijen (Hebban.nl).

De deelnemers komen van zowat overal in Vlaanderen en Nederland – en, er is zelfs een aspirant-auteur die in het diepe zuiden van Frankrijk woont. Man, vrouw, jong, oud – iedereen vond een weg naar de Aspe Award en daarover zijn wij bij Manteau verheugd, net als over de kwaliteit van de verhalen.

Uiteindelijk kwamen unaniem drie laureaten uit de bus. Zowel qua stijl, plot, uitwerking van de personages als taalzorg konden zij bogen op de hoogste score van de jury.

Op de volgende bladzijden komt u te weten wie dan wel met de prijzen is gaan lopen. Want behalve de vereeuwiging in deze publicatie op 25.000 exemplaren, krijgt de eerste laureaat een geldsom van 1500 euro, de

tweede alle boeken van Pieter Aspe en de derde kan rekenen op 1 jaar Omer – het favoriete bier van Van In. Als toemaatje krijgt u ook nog de eerste 1700 woorden van Pieter Aspe zelf.

2015 was een Aspe-jaar Grand Cru – of om het met de woorden van een van de deelnemers te schrijven: een vreselijk goed jaar.

Karel Dierickx,
Uitgever Manteau/Aspe NV

GAAR

AMBER CAVENS, WINGENE

Uit het juryrapport:

‘Een beetje een Roald Dahl-achtig (*Lamb to the Slaughter*) kort verhaal, waarin een fijne balans gevonden wordt tussen karaktertekening en plot. Goede opbouw in motivatie hoofdpersonage met humoristisch toegankelijke ondertoon. Leuke vondst in aanloop en beschrijving psychose. Sterk geheel en verbeeldende zinnen. Hoe goed is een huwelijk en vooral: hoe paranoïde kun je worden? Terechte en mooie eerste winnaar van de Aspe Award.’

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus. Welk vers dat precies was, daar moest de schrijver nog even over nadenken. Zijn nieuwe boek zou een daverend succes worden. Minstens zo goed als het vorige. Een kaskraker! Met schrijven had hij lang genoeg gewacht. Twee jaar om precies te zijn. Ergens diep vanbinnen had hij gedacht dat een writer's block hem nooit zou overkomen, maar ook hij was er niet voor gespaard gebleven. Een hele tijd had hij het willen ontkennen.

Zijn gerimpelde handen hielden de pen waarmee hij eindelijk de openingszin had geschreven krampachtig vast en af en toe viel er een wit haar voor zijn ogen naar beneden. De pen ging op en neer, heen en weer, aantekeningen makend op het door veel openen weer dichtvouwen bijna uiteenvallend stuk papier. De schrijver leunde achterover en bekeek zijn notities. Voor vandaag stond bijna alles erin. Die openingszin was een pluspunt, daar had hij al eerder op moeten komen. Hij kon gaan typen. Zijn ogen starden nog even door het raam tegenover hem, alsof hij verwachtte dat er op dat eigenste ogenblik iets of iemand voorbij zou komen waardoor hij een nieuwe opstoot van inspiratie zou krijgen. Een vlinder fladderde voorbij. Verder gebeurde er niets. Hij vervloekte zijn knie toen er een pijnscheut doorheen schoot op het moment dat hij zich naar zijn schrijfmachine keerde. Zijn kromme vingers begonnen op de afgesleten toetsen te tikken. De woorden die op het verfromfaaide papier hadden gestaan, veranderden toen ze niet langer in zijn handschrift geschreven stonden, maar vervangen werden door mechanische letters. Zinnen werden uitgebouwd tot ze de perfectie benaderden. Voor minder ging hij niet.

Hij hoorde gestommel achter zich en voelde hoe de handen van zijn vrouw even op zijn schouders rustten voor ze naar beneden gleden en ze haar armen rond zijn nek sloeg.

‘En?’ vroeg ze. ‘Hoeveel hebben er al het leven gelaten?’

‘Op deze pagina of in het boek?’ grapte hij.

‘Vandaag’, antwoordde ze serieus.

‘Eentje maar. Een boekhouder.’

‘Dat valt mee’, zei ze, en ze liet zijn nek los. ‘Arme man. Wie zou hem nu kwaad willen doen?’

‘De dader’, antwoordde de schrijver. Hij wist dat zijn vrouw hier en daar een hint uit hem los wilde peuteren, maar het pakte niet. Hij hapte nooit toe. Hij zuchtte. Alles begon pijn te doen. Zijn handen, zijn armen, knieën, rug. Opeens kwam er een absurde gedachte bij hem op.

‘Wie zou mij willen vermoorden?’ vroeg hij zijn vrouw.

‘Wat een gekke vraag’, zei ze. Toen glimlachte ze, en haar ogen werden fijne lijntjes, waaruit nog fijnere lachrimpels voortsprotten, als de dunne wortels van pas opschietende plantjes. ‘De halve wereld waarschijnlijk’, zei ze knipogend. ‘Je lezers zijn nog steeds niet

over de dood van het hoofdpersonage uit je vorige boek heen. Ik ook niet trouwens...’ Ze keek een paar tellen dromerig voor zich uit en richtte haar ogen toen weer wakker op hem. ‘Vergeet je niet dat Dan en Marion straks komen eten?’

‘Hoe zou ik dat nu kunnen vergeten?’ zei de schrijver peinzend, bij wijze van antwoord.

Toen hij hoorde dat zijn vrouw de deur van zijn werkkamer achter zich had gesloten, schoof hij zijn schrijfmachine aan de kant en nam een gloednieuw notitieboekje, zo’n handig exemplaar met ringen dat open op tafel bleef liggen. Hij had het willen bewaren voor een speciaal boek. Maar dit wordt ook bijzonder, bedacht hij opgewonden. In het midden van de eerste bladzijde schreef hij twee woorden: *Mijn dood*. Hij sloeg de pagina om en liet de achterkant blanco, terwijl hij op bladzijde nummer drie een verticale lijn trok met de losse hand. Aan de ene kant zou hij zijn goede eigenschappen noteren, dacht hij vinnig. In de tweede kolom kwamen de slechte. Maar voor hij ook maar één eigenschap daadwerkelijk had opgeschreven, twijfelde hij. Ijverig. Positief of negatief? Te ijverig was negatief. Was hij té ijverig? Hij nam de pen die hij had laten vallen weer op en streepte de kolomtitels door.

In de eerste kolom schreef hij nu 'Negatief', in de tweede 'Persoon'. Welke persoon zou vanwege welke slechte eigenschap hém willen vermoorden? Er moest hem toch iemand dood willen?

Gierig. Ja, hij was best wel gierig. Of in elk geval spaarzaam. Daar had zijn vrouw last van. Ze moest altijd een hele tijd zeuren voor ze een nieuwe jurk mocht kopen. Ze kon soms maandenlang elke dag zitten kniezen.

Ijverig. Als hij te ijverig was, zat hij vaak dagen aan een stuk te schrijven, haast zonder zijn werkkamer uit te komen. Daar had zijn vrouw last van. De uitgever soms ook, maar toch vooral Miep.

Slechtgehumeurd. O wee als een boek niet vlotte zoals hij het wilde. Wat was hij dan toch chagrijnig! Lieve deugd, ja. Even denken... De persoon die rechtstreeks last had van zijn slecht humeur... was Miep.

En zo ging het door, regel na regel na regel. Hoe hij nooit de boodschappen deed, de vuilnisbakken buitenzette, de planten water gaf. Hoe hij 's zomers nooit wilde dat de radio aan werd gezet, zodat hij de vogels en het zoemen van de bijen kon horen. Naast alle slechte eigenschappen die hij kon verzinnen stond slechts één naam: die van zijn vrouw. Toen hij klaar

was, had hij zo zes en een halve bladzijde volgeschreven. Echt vol, tot in de kantlijn toe. Hij liet zijn hoofd in zijn handen rusten. Miep, Miep, Miep. Wat had hij gedaan? Waar was hij in getuind? Welk overduidelijk onheil had hij niet zien aankomen? Ze zou hem vermoorden! Vanavond, voor Dan en Marion, en dan de ontredderde echtgenote spelen, ja daar was ze goed in! Zichzelf vooral niet verdacht maken. Welk middel zou ze gebruiken? Hem neersteken kon niet. Vergiftigen misschien? Ze hoefde slechts een geprepareerd goedje wat noten bevatte aan het eten toe te voegen, en het was zo voor elkaar. 'Ja, meneer de politieagent, ik kan de ingrediënten helemaal niet lezen zonder bril. Wie kan nu vermoeden dat er in nasi nootjes zouden zitten? Ja, pindasaus, daar heb ik echt niet op gelet.' Maar, bedacht hij zich in een poging zichzelf op te monteren, Miep houdt van mij... Toch?

Heel stilletjes stond hij op van zijn bureaustoel. Hij liep naar de deur en deed die zachtjes open. Hij hoorde zijn vrouw neuriën in de keuken.

'Miep?' riep hij. 'Wat gaan we vanavond eten?'

'Runderragout', riep ze terug. 'En ik heb iets nieuws meegenomen van de winkel, wat ik erbij doe. Hopelijk is het lekker.'

Jaja, knarsetandde de schrijver. Iets nieuws. Ze liet het hem nog weten ook. Met zijn hand reikte hij achter zich en tilde zijn laatst gewonnen prijs van de houten plank aan de muur. Hij zette één voet de gang op. Dit is idioot, bedacht de redelijke helft van zijn brein. Maar de geobsedeerde helft kreeg de overhand. Zijn tweede voet volgde. Voor hij het goed en wel besepte, stond hij in de keuken. Zijn vrouw stond met haar rug naar hem toe, maar ze draaide zich om toen ze het gekraak van zijn schoenzolen hoorde. Haar ogen waren weer fijne lijntjes geworden, maar dit keer zag de schrijver de liefde die er in huisde niet. Hij zag enkel spot. Ze had net zo goed ‘Ik weet iets wat jij niet weet’ in zijn oor kunnen jengelen, met zo’n irritant nasaal stemmetje. Hij zag enkel spot.

‘Ik kom!’ riep de schrijver toen de deurbel iets na achten ging. Hij haastte zich de gang in en draaide de sleutel om. Dan en Marion stonden voor de deur, en ze zagen er enigszins verhit uit.

‘Het spijt me dat we zo laat zijn, Erik’, begon Marion. ‘Die files van tegenwoordig! Ze zijn niet meer wat ze geweest zijn.’

‘Kan gebeuren’, antwoordde de schrijver en hij glimlachte. ‘Ik ben blij dat jullie er zijn.’

‘Oh,’ zei Marion, ‘voor ik het vergeet! Hier, hij is van een goed jaar.’ Ze drukte een fles rode wijn in zijn handen. De schrijver bekeek het etiket en voelde hoe een warme wind langs hem heen waaide toen Marion het huis binnenstapte. Haar zoete parfum vulde zijn neusgaten. Haar bloemetjesjurk zwierde nog even vrolijk om haar heen als toen ze net veertig was geworden, twintig jaar geleden.

‘Ziet er prima uit’, zei de schrijver, zijn ogen op de fles gericht. ‘Die kraken we straks! Hé, Dan’, begroette hij zijn vriend toen die ook over de drempel stapte.

‘Waar is Miep?’ vroeg Marion toen ze was doorgelopen en een lege keuken aantrof.

‘Die kreeg telefoon van haar zus. Ze moest er opeens dringend heen, maar ze heeft niet precies gezegd wat er scheelde. Ze zou normaal niet te laat thuis mogen zijn, maar ze zei wel dat wij alvast mochten beginnen.’

‘Hopelijk niets ernstigs’, zei Marion bezorgd fronsend. ‘Het ruikt heerlijk’, zei ze vervolgens. ‘Wat eten we?’

‘Runderragout.’ De schrijver stopte een kurkentrekker in de stop van de fles en trok de kurk er met een luide plop uit.

‘Hij maakt in elk geval een veelbelovend geluid!’ zei Dan met een glimlach rond zijn lippen.

‘Wat denken jullie?’ vroeg de schrijver. ‘Zullen we eerst wat olijven eten en wachten of Miep toch niet op tijd thuiskomt?’

‘Lijkt me een goed idee’, zei Marion. ‘Ik vlucht eventjes naar de wc.’

‘Zou ze niets laten weten als ze bij haar zus vertrekt?’ vroeg Dan toen de glazen waren ingeschonken.

‘Ja, normaal wel. Maar ik zag dat ze haar mobieltje thuis vergeten heeft, het warhoofd. Misschien belt ze met de telefoon van haar zus.’

‘Ik wil niet lastig doen’, zei Marion na een halfuur, en ze trok een gegeneerd gezicht. ‘Maar nu heb ik echt wel reuzehonger.’

‘Je hebt volkomen gelijk, Marion’, zei de schrijver. ‘Dadelijk komt Miep binnen en beschuldigt ze me ervan dat ik haar lekkere eten heb laten verpieteren, nou mooi niet.’ Hij liep naar de keuken.

‘Zullen we helpen opscheppen, Erik?’

‘Nee, joh, hoeft helemaal niet. Ik heb het zo gepiept.’ Hij plofte de grote lepel in de ragout en vulde drie borden. Op de bodem van de pot zag hij iets blinken. Hij

keek even over zijn schouder voor hij de trouwring
uit de pot viste. Rund, dacht hij honend.

EEN GOED JAAR

KOEN STROBBE, UZÈS (FRANKRIJK)

Uit het juryrapport:

‘Vanaf het begin ben je geboeid door de hoofdfiguur. Karlijne intrigeert. Als lezer wil je haar beter leren kennen. Je wilt weten wat haar drijft, wat ze denkt en voelt. Je aandacht wordt vastgehouden, verslapt nergens zodat het verhaal geen dipje kent. Humor, sarcasme en cynisme drijven de spanning mee op. Onrechtvaardigheid en wraak zijn Karlijnes drijfveren, wordt ons verklapt, voor iedereen zo herkenbaar. De nieuwsgierigheid van de lezer wordt uitermate geprikkeld en op het einde beloond met een verrassend, passend en haast filmisch beschreven slot.’

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus, maar zoals gewoonlijk had het gros van haar idiote jaargenoten er weer geen pudding van begrepen. Nochtans moest je geen genie zijn om in te zien dat de rijken altijd maar rijker zouden worden en de arme sloebers alleen armer. Onrechtvaardigheid was toch ingebed in de wereld van vandaag? Dit was een van de vele dingen die Karlijne zo woedend konden

maken op het leven. Met gebalde vuisten keek ze toe hoe iedereen rondom haar zijn spullen bijeenpakte en het leslokaal langzaam leegliep. Haar trillend rechter ooglid vertelde haar dat het tijd was voor haar medicatie. Als vanzelf greep haar hand naar haar binnenzak en seconden later gleeed de zoveelste Temesta onder haar tong. Afpakken, dat kon deze klotewereld. Afpakken waar er sowieso niks meer te halen viel. Terwijl de grootste smeerlappen voortdurend gouden eieren onder hun reet geschoven kregen. Mensen als die klootzak van een Teddy Vanranst.

‘Karlíjne, ga je nog mee iets drinken?’

Oh boy, de onvermijdelijke Glenn Mosel had haar gespot. ‘Nee, Mossel. En morgen ook niet, noch overmorgen of de dag daarna. Ga je op je kot een potje afrukken, da’s net zo lekker en minder duur.’

De Mossel leek niet echt verbaasd over haar antwoord, flipte haar de vinger en gooide de deur van het seminarielokaal dicht.

De Temesta begon te werken, de wereld vertraagde en langzaam stapelde de ene gedachte zich passend op de andere. Een heerlijk gevoel van rust. Dat helaas van korte duur was, want het beeld van een spiernaakte vetzak vastgebonden op een kerkstoel haalde haar te-

rug naar het hier en nu. Fuck it, Vanranst moet nog gevoerd en gewassen worden. Maar kom, het zal de laatste keer zijn. Ze klapte haar laptop dicht, stak haar spullen in een jute draagtas en liep naar buiten. De gure vooravondkilte deed het bloed in haar slapen bonzen, het was veel te koud, zelfs voor een novembermaand.

Inspecteur Lars De Rocker keek met een zuur gezicht naar het zevenuurjournaal, dat het nog maar eens over wijnmagnaat Teddy Vanranst had. Drie weken was die nu al verdwenen en er was nog steeds geen clue over wat er juist was gebeurd. Vanzelfsprekend kreeg zijn equipe op het eind van het item weer een subtiele veeg uit de pan. Hij swipete z'n iPad in de uit-stand en zuchtte. Oké, die Vanranst had geen vrienden, maar vijanden had hij ook niet. In weken tijd had hij geen enkele foto van de man gevonden waarop die geen colgatelach naar de camera flashte. Rotarylid, sponsor van de plaatselijke hockeyclub en bovenal mediageile aandeelhouder van een van de bekendste chateaus uit Bordeaux. En plots was hij weg. 's Morgens vertrokken naar de zaak en 's avonds niet meer thuisgekomen. Niemand had iets gezien, nergens een spoor van inbraak of geweld, zijn wagen netjes in de garage gepar-

keerd, alleen maar vragen. Zoals: waarom was samen met hem ook zijn exclusieve collectie oude Mouton Rothschilds verdwenen? Was dit nu een geval van ontvoering of ging het hier om een diefstal waarbij de verdwijning van Vanranst slechts *collateral damage* was? De Rocker zette zijn iPad weer aan en veegde zich voor de zoveelste keer een weg door de honderden foto's die met de zaak te maken hadden, vurig hopend op een goddelijke ingeving.

Opeens vloog de deur van zijn kantoor open en dook de vuurrode kop van De Cleene voor hem op: 'De melding komt net binnen, Lars: ze hebben zijn lijk gevonden! Bestelwagen in de Bierstraat! Pak uw sleutels, we zijn weg, die van de *Gazet* zijn er anders nog voor ons.'

Karlijne Bal was lang en slank, met atletische schouders en pezige bovenarmen. Azuurblauwe ogen in een perfect modellengezicht. Ze was nu alweer een hele poos blond. Het had nochtans een tijd geduurd voor ze doorhad dat haar natuurlijke bruine haar een commerciële hindernis vormde. Maar sinds ze ontdekt had dat de oudere mannen met wie ze uitging om haar studie te kunnen betalen een pak meer uitgaven aan een wit kopje dan aan een bruin, was ze blond gebleven.

De barre novemberkoude prikkelde de half genezen snijwond in haar hals. Een aandenken aan een gebroken wijnglas en de gore vetzak die het in haar gezicht wilde duwen, maar gelukkig te dronken was om juist te mikken.

Vandaag was *payback*dag. Nog net voor sluitingstijd had ze in de juiste winkels haar laatste ontbrekende aankopen gedaan. Haar plan was klaar om uitgevoerd te worden. Ze keek er niet naar uit, nee. Een gore smeerboel zou het worden, maar wat moest gebeuren moest nu eenmaal gebeuren.

Behoedzaam keek ze de laatste honderd meter goed om zich heen, alvorens een smal steegje in te glippen en achter een verroest hek door. Vervolgens was het opletten om niet uit te glijden op de dikke laag halfrotte bladeren die het wegje naar de kapel bedekten. Een dikke rat spurtte vlak voor haar voeten het pad over, achternagezeten door een rosse straatkat. Karlijne schrok er al niet meer van.

Aangezien ze haar handen vol had met de twee plastic draagtassen stampte ze de half vermolmde deur van de verlaten Antoniuskapel met een voet open. De geur van schimmel en urine kwam haar tegemoet. In de kapel was het zo mogelijk nog kouder dan buiten.

De gebroken glasramen hadden van het ovale gebouw een ijskoud trekpat gemaakt. Misschien was dat de reden waarom ze, in tegenstelling tot wat ze had gevreesd, er bij haar eerste verkenning weinig ongedierde had aangetroffen. Alleen enkele dikke stadsduiven schenen van de ijskoude tocht geen last te hebben. Door een van de kapotte glasramen gleed een straal maanlicht naar binnen en scheen als een theaterspot op het naakte lijf van Teddy Vanranst. De honderdvijftig kilo zware man ademde zwaar en rochelend en probeerde door zijn strak gespannen mondkevel heen te hoesten. Het blauwe nylon touw waarmee hij op een massieve altaarstoel was vastgebonden had diepe groeven in zijn witte vel getrokken.

Onwillekeurig over de wond in haar hals wrijvend, keek Karlijne met triomfantelijk genoegen naar de geblinddoekte dikke vleeshomp voor haar. Zijn kleine harde tepels en minuscuul piemeltje verraadden dat Vanranst het niet al te warm kon hebben. De verse plas urine onder zijn stoel was nog net niet bevroren.

‘Kijk ’s aan, mijnheer de Hobbyverkrachter, wat het vrouwtje allemaal heeft meegebracht.’

Met een ruk trok ze de blinddoek van Vanransts gezicht en liet hem even wennen aan het maanlicht. Toen

haalde ze een na een haar aankopen uit de tassen: een bus scheerschuim, gilettemesjes, een kromme naald, stevig naaigaren, een cutter, een drukspuit van tien liter van pvc, een oranje plastic trechter en een stuk tuinslang. Ze keek voldaan naar de twintig kisten Mouton Rothschild in een hoek van de kapel en tikte Vanranst vervolgens bemoedigend op de schouder: ‘Dat komt helemaal goed!’

De oeroude Bedford bestelwagen stond helemaal achteraan op de ongebruikte parking van de failliete discotheek The Jane. Aan deze kant van de dokken kwam al jaren niemand meer. De lokale had de bestelwagen opengebrouken en met plastic linten een veiligheidsperimeter uitgezet. De halogeenspots van een van de interventiewagens zetten de hele scene in een hard, onwerelds licht. In de verte groeide het pompende geluid van een naderende helikopter.

In het licht van de spots zag Lars De Rocker al van ver de grote glimmende massa die even later een XXL-versie van wijnmogul Vanranst bleek te zijn. De Rocker had in zijn loopbaan al veel gezien, maar dit? Teddy Vanranst was niet gewoon dood, nee, iemand had er werk van gemaakt om zijn lichaam om te vormen tot

een gigantische rubberen bal. Met chirurgische precisie waren de oogleden, de neus en de mond dichtgeschroeid en -genaaid. De penis ontbrak, er was enkel een soort dichtgeborduurde vagina zichtbaar. Het hele lichaam was gladgeschoren en met olie opgeblonken. Midden op de buik, die De Rocker nog het meest deed denken aan het opgeblazen kadaver van een driehonderd kilo zware zeug die hij afgelopen zomer bij de oprit van een hoeve in Beernem had zien liggen, stond in grote zwarte viltstifletters geschreven: CRU BOURGEOIS.

Toen zwol, vanuit het niets, het gepomp van de helikopter plots enorm aan en een hels salvo van blauw-witte lichtflitsen, die deze bizarre plek nu helemaal onaards deed lijken, fanfareerde de aankomst van de fotografen van de *Gazet*. Lars De Rocker keek met een ruk omhoog en zwaaide met beide armen naar de piloot, die nauwelijks twintig meter boven hem hing: veel te laag voor het geweld van zo'n helikopter. De linten van de perimeter vlogen naar alle kanten, Vanransts opgeblazen lijk werd gestriemd door rondvliegende kleine kiezels en het razende geluid van de rotor maakte elke vorm van communicatie tussen de politiemensen onmogelijk. De agenten van de lokale keken

eerst radeloos naar elkaar en dan naar de inspecteur, wachtend op een bevel omtrent wat er moest gebeuren. In een flits daagde het De Rocker dat dit niet de beelden waren die hij morgen in de krant wilde zien.

‘Gooi de deuren van de Bedford dicht!’ riep hij. De politiemannen keken hem niet-begrijpend aan, waarop hij met zijn twee armen het gebaar maakte van iemand die een deur dichtsmijt. Een van de agenten had hem eindelijk begrepen en probeerde de deuren van de bestelwagen te sluiten. Het zware lijk van Vanranst was echter op een of andere manier verschoven waardoor de deuren niet meer dicht konden. De agent gaf een teken dat hij het lichaam wat naar achter zou duwen. De Rocker voelde aan wat er zou gebeuren en schreeuwde nog uit alle macht ‘neel’, maar het was te laat. De handen van de agent drukten al uit volle kracht tegen het lijk van Vanranst. Op de plaats waar de vingernagels van de politieman de opgeblazen buik raakten, knapte het rubberachtige vel als een ballon open en een vloedgolf rood vocht spoot over de achterovervallende man. De toegesnelde De Rocker stond met beide voeten midden in de rode plas.

Begeleid door een apocalyptisch onweer van fotoflitsen sloeg een voluptueus boeket van rijpe braambes-

sen, ondersteund door impressies van nat kreupel-
hout en toetsen van peperig leder De Rocker keihard
in het gezicht en de inspecteur herkende hem onmid-
dellijk, de Chateau Mouton Rothschild uit 1945. Een
vreselijk goed jaar.

DUIVELSE DRANK

SANDRA VETS, SINT-AMANDS

Uit het juryrapport:

‘Vlot geschreven, mooie motivatie en afwerking, en duidelijk onderscheid in personages. Het wraakthema over een notoire zuiplap die weinig berouw toont, is sterk uitgewerkt: Boontje komt om zijn loontje. To the point, goede woordkeuze, geen gezochte taal, geen verbale effectjagerij.’

De les eindigt met een vers uit het evangelie van Mattheus. De leraar volgt met zijn vinger de tekst die hij citeert. ‘Ze aten en dronken en trouwden, tot op de dag dat Noah aan boord van zijn boot ging. Toen kwam de grote overstroming en ze verdronken allemaal.’

De leraar neemt zijn bril af en kijkt zijn volwassen leerlingen aan: ‘En? Wat zegt deze tekst jullie?’

‘Dat die mensen idioten waren om niet aan boord van de Ark te zitten’, merkt Frederic op. ‘Ik zou ervoor gevochten hebben!’ Gelach volgt.

‘Heel grappig.’ De leerkracht zucht diep en vraagt zich voor de duizendste keer af waarom hij ook weer de moeite doet om een stel idioten les te geven.

‘Dat alle zonde bestraft wordt. Dat je hemel moet verdienen. Zij hebben die niet verdiend.’

De leraar kijkt verbaasd naar de stille Robert, die meestal zonder één woord te zeggen naar al zijn lessen komt en dan weer even stilzwijgend vertrekt. Hij heeft een aangename, bedachtzame stem.

‘Inderdaad. Bedankt, Robert. Toch iemand die het begrijpt.’ De leraar kijkt opgelucht op zijn horloge. ‘Dat is het dan weer voor vandaag. Tot volgende week.’ Daarna maakt hij zich snel uit de voeten om vervelende vragen te vermijden.

De cursisten beginnen op te ruimen. De vrouwen vertrekken zoals altijd snel.

‘Iemand zin om een pintje te gaan drinken?’ vraagt Frederic. Hij stelt dezelfde vraag elke week. Meestal komen de mannen met een of ander excuus af. Maar deze keer draait Augustus zich naar hem toe en zegt: ‘Ik wil wel.’

De dertigjarige Frederic grijnst breed en klopt de oudere man op de schouder. ‘Schitterend! En jij, Robert?’

De zwijgzame man lijkt even in gedachten verzonken. Hij weifelt en kijkt op zijn horloge. Dan glimlacht hij beleefd: ‘Waarom niet?’

De drie mannen wandelen samen naar het café naast het cultureel centrum. Het is er druk. Het café troept vol met bezwete, luidruchtige mannen aan het einde van hun wekelijkse minivoetbalwedstrijd. Verschillende groepen vrouwen vallen binnen na de Engelse les. Het voetbal op televisie speelt zonder geluid, een vinylplaat van Coldplay draait luidruchtig. Je moet roepen om iets te zeggen.

Zonder iets te vragen aan zijn metgezellen bestelt Frederic drie Vedettes en brengt die naar hun tafeltje bij het raam. Buiten staan twee mannen te roken. Een motor vertrekt vlakbij. Het is druk op de parking.

‘Zo’, zegt Frederic. ‘Dat het jaar maar snel voorbij mag zijn. Man, wat een zever krijgen wij toch voorgeshoteld. Ik had me de les klassieke literatuur toch wel anders voorgesteld. Die vent is echt geobsedeerd door de Bijbel.’

‘Tja’, reageert Augustus bedachtzaam. ‘Hij doet het niet slecht. Maar inderdaad, zijn literaire keuzes laten soms te wensen over.’

Robert zegt niets. Zijn ogen zijn gefixeerd op de televisie.

‘Waarom volgen jullie eigenlijk deze cursus?’ Frederic is vastbesloten de pieren uit de neuzen van zijn medecursisten te halen. ‘Verveling? Geen leven?’

‘Tijd zat sinds ik met pensioen ben’, verzucht Augustus. ‘Ik verveel me al drie jaar dood en ben op zoek naar hobby’s. Mijn vrouw heeft me ingeschreven.’ Hij wrijft over zijn buik en grijnst: ‘Ze vindt dat ik te lui word. Ik had beter meegedaan met die minivoetbal.’

Robert geeft geen antwoord maar glimlacht even. Zijn glas bier staat onaangetast op tafel. Zijn ogen dwalen af naar de muziekposters aan de muren. Mentaal maakt hij een notitie tickets te bestellen voor een zanger die zijn zoon graag hoort.

‘En jij?’ vraagt Augustus aan Frederic. ‘Dit lijkt me helemaal niets voor jou. Jij maakt altijd opmerkingen. Het is duidelijk dat je dit tegen je zin doet.’

‘Ik moet verplicht een aantal cursussen volgen van mijn therapeut’, reageert Frederic. ‘Hij noemt het bezigheidstherapie.’ De man kijkt naar zijn trillende handen. ‘Bullshit noem ik het.’

Robert luistert terwijl de andere twee de drankkaart van het café bespreken. ‘Bier, jenever, wodka, het maakt mij niet uit’, lacht Frederic. ‘Zolang het maar goed door de keel glijdt. Ik drink de kaart af, zoals in onze studententijd. Weet je dat?’

‘Wat bedoel je met “afdrinken”?’ vraagt Augustus verbaasd.

‘Je neemt de sterke dranken en bieren en drinkt de kaart af’, legt de jongere man uit. ‘Zo onderscheid je de winnaars van de sukkelaars.’

‘Ik drink niet veel’, geeft Augustus toe. ‘Van één glas sta ik al op mijn hoofd.’

‘Dan moeten we hier opletten, hé kerel. Of je gaat nog de tango dansen met een van die knappe grieten daar.’ De jongere man wijst naar een groepje blondines die net binnengevallen zijn. Een van hen krijgt Frederic meteen in het oog en knipoogt. Hij grijnst terug.

Augustus trekt een wenkbrauw omhoog wanneer Frederic een vierde biertje gaat halen terwijl de andere twee nog aan hun eerste glas zitten. ‘Zeg, jij rijdt toch niet naar huis op deze manier?’

‘Waarom niet? Ik weet perfect wat ik doe.’ Frederic glimlacht geheimzinnig. ‘Trouwens, en wat dan nog. Ze kunnen me toch niets maken.’

‘Ah nee?’ Augustus kijkt op zijn horloge.

‘Vorige week stond ik nog voor de politierechter. Ze hadden geen poot om op te staan en ik ben mogen vertrekken met een waarschuwing.’

Augustus kijkt hem stomverbaasd aan. Roberts ogen zijn gericht op de dronken kerel. ‘Wat had je dan gedaan?’ vraagt hij.

‘Maar niks, man. Ze zeiden dat ik een doodrijder ben. Ik zou bijna een elfjarig kind hebben doodgereden. Maar ik heb dat kind nauwelijks geraakt én het liep de straat op. Nu ja, dat weet ik eigenlijk niet precies meer. Ik was dronken na een personeelsfeestje.’

‘Dus je was dronken. En je hebt zo een kind aangereden?’ merkt Augustus geschokt op.

‘Ik zeg het toch, die jongen was niet dood. Hij was hooguit licht geraakt. Maar hij viel slecht op zijn hoofd en lag daarna een paar weken in coma.’ Frederic haalt zijn schouders op. ‘Naar het schijnt is het nu gehandicapt. Ach ja, zo is het leven, hé. *Life goes on.*’

‘Inderdaad.’ Augustus staat op, geschokt dat mensen zo onverantwoord kunnen zijn. ‘Ik ga vertrekken. Ik denk eerlijk gezegd niet dat ik met mensen als jij wil optrekken.’

Frederic trekt een wenkbrauw op. ‘Je doet maar, ouwe vent.’

Augustus wisselt een blik met Robert en vertrekt. De andere man blijft rustig zitten en wacht tot Frederic zijn vijfde glas is gaan halen.

‘En jij? Ga jij mij ook beoordelen?’

‘Nee hoor’, reageert Robert rustig. ‘Ik ben psychiater. Ik ben wel wat gewoon.’

‘Ah, meneer is psychiater. Ga je me dan therapeuten? Of hoe zeg je dat?’

Robert glimlacht. ‘Nee. Dat laat ik over aan iemand anders. Eerlijk gezegd denk ik dat er te veel werk is aan jou om in korte tijd in orde te krijgen.’

‘Goed. Want ik heb geen zin in die psycho-bullshit. Het is al erg genoeg dat ik drie maanden therapie moet gaan volgen na dat ongeluk. Wat een zever, zeg. Trouwens, meende je dat wat je zei in de les? Dat die mensen hun plaats in de hemel niet verdienen?’

Robert staat op. ‘Natuurlijk. De hemel is er enkel voor zij die het waard zijn. Niet voor zij die anderen kapotmaken.’

‘Iedereen maakt fouten’, reageert Frederic. ‘Ben jij dan zo perfect?’

Robert glimlacht. ‘Niemand is perfect. Ik ga ervandoor. Ga jij echt zo rijden?’

‘Ik ben te voet, man. Gelukkig maar, niet? Want anders zou ik misschien écht iemand doodrijden vandaag’, sneert de dronkaard.

‘Wees maar voorzichtig. Je moest zelf maar eens met je hoofd tegen de stoep slaan en in een coma belanden. Tot volgende week.’

Frederic haalt zijn schouders op en bestelt nog een

drankje. Bij sluitingstijd wordt hij buiten de deur gezet. Terwijl hij aan zijn voettocht naar huis begint, doven alle lichten van de cafetaria.

De ijsskoude winterlucht brengt hem weer bij zijn zinnen. Hij begint al snel helder te denken. *Verdomme*. Niet genoeg gedronken om zijn ellende te vergeten. Drie jaar lang al probeert hij alles te vergeten. Drie jaar zonder haar, zijn soulmate. Hij sluit zijn ogen wanneer hij haar weer dood ziet liggen, aangereden door een vrachtwagen. *Verdomme, zorg dat het stopt*.

Hij slaat het wandelpad naar de woonwijk in. Hier brandt nauwelijks licht. Hier wonen alleen mensen met kinderen die al lang naar bed zijn omdat ze een normale baan hebben en op een normaal uur uit bed moeten. Geen idioten zoals hij.

Hij versnelt zijn pas. Hij schaamt zich. Hij lacht om de rechter die hem zo mild heeft behandeld, en tegelijkertijd voelt hij zich rotter dan ooit omdat niemand – zelfs de psychiater niet – hem wil helpen.

Hij hoort voetstappen achter zich maar draait zich niet om.

Dan grijpt iemand hem hardhandig bij de kraag en smijt hem op de grond. Verdoofd door koude en drank

blijft hij liggen. De aanvaller grijpt hem letterlijk in de nek zodat zijn hoofd in een ijzeren greep ligt en smakt hem met de zijkant van zijn hoofd tegen de scherpe rand van het trottoir. Eenmaal, tweemaal, driemaal. Zeer secuur, steeds rakend op dezelfde plek, tot zijn schedel splijt en zijn ogen levenloos worden. De dood komt snel en haast pijnloos.

Zijn aanvaller hijgt. Hij laat zijn slachtoffer liggen. Niemand heeft iets gehoord of gezien. Morgen zal het lichaam van de stomdronken Frederic gevonden worden op deze plaats. Uitgegleden op wat ijs, gevallen op de rand van het hoge voetpad.

De man trekt zijn handschoenen uit en laat die in zijn jaszakken glijden. Daarna loopt hij snel naar zijn auto, die een halve kilometer verderop geparkeerd staat.

Zes maanden lang heeft hij hierop gewacht. Zes maanden lang heeft hij zich doodgeërgerd aan het arrogante gedrag van een eersteklas loser, wachtend op dat ene moment om hem te doden. *Jij verdient geen plaats in de hemel, smeerlap.* Maar hij ook niet.

Hij stapt kalm in zijn auto en rijdt naar huis. Zijn vrouw wacht op hem, kust hem en kijkt toe hoe hij zijn bebloede handschoenen onder de kraan afspoelt,

daarna in een plastic tas steekt en in de vuilniszak propt. Arm in arm gaan ze naar boven.

‘Papa’, zegt Elias blij vanuit zijn ziekenhuisbed. Hij draait zijn hoofd in een groteske houding om zijn vader te kunnen zien, tot meer is hij niet meer in staat. ‘Papa is thuis.’

‘Jongen’, glimlacht Robert en hij geeft zijn zoon een dikke knuffel.

Het oor van Malchus

PIETER ASPE

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus: Haal eerst het onkruid bijeen, bind het in busfels om te verbranden, maar sla de tarwe op in mijn schuur. Woorden van de Heer. Jan Bossier bekeek de twaalf leerlingen die in een halve kring om hem heen zaten met vlammeende ogen, vastbesloten het vuur dat hem destijds had aangestoken aan hen door te geven. Ze hadden samen al een deel van de weg afgelegd, maar het zou nog tijd en overtuigingskracht vergen om van hen echte strijders te maken. De tijd was relatief schaars omdat een te lange opleiding de aandacht van de vijand zou trekken, aan overtuigingskracht had hij geen gebrek.

Jan Bossier glimlachte toen ze hem een voor een kwamen groeten en in stilte de kamer verlieten. Het was niet eenvoudig geweest een aantal jonge mensen bijeen te brengen die bereid waren samen met hem een nieuw verhaal te schrijven, een dat anderen zou aansporen het stof van hun sandalen te schudden en de stad te verlaten. Hij wachtte tot de laatste leerling de

deur uit was voor hij een sigaret opstak en bij het raam ging staan dat uitzag over een kleine, ordentelijk aangelegde binnentuin. Drie knoestige olijfbomen stonden in het midden van een kruis gevormd door strak gesnoeide ligusterhagen en omschreven door een met kinderkopjes bestraat pad. In de vierkante ruimtes tussen de armen van het kruis en het pad lag grind. De binnentuin was geen toonbeeld van esthetische verfijning, hij was gewoon functioneel. De olijfbomen symboliseerden de Drievuldigheid, het grind de pijnlijke weg naar het kruis. Jonge, gedreven mensen hielden nu eenmaal van symbolen, de binnentuin was hun universum geworden.

Jan Bossier trok zijn schoenen en zijn sokken uit, liep blootsvoets naar buiten, haalde een rozenkrans uit zijn broekzak, begaf zich biddend op het scherpe grind, verbeet de pijn tot hij controle kreeg over zijn zintuigen en in extase raakte. Een boom die geen vruchten draagt, wordt omgehakt, onkruid verbrand. Als je oog je ergert, ruk het uit, als je hand je ergert, hak ze af, als je been aanleiding geeft tot ergernis, laat het dan amputeren. De steentjes drongen diep in zijn voetzolen, Jan Bossier voelde ze niet, hij bleef rondjes draaien tot de zon achter de daken zonk en de scheme-

ring het licht verdreef terwijl hij zich verloor in herinneringen aan vroeger toen hij nog een zondig leven leidde. Het was gelukkig allemaal voorbij. De Heer had hem geroepen en tewerkgesteld op Zijn akker. De arrogante ex-miljonair was een werktuig van de Allerehoogste geworden, hij had een taak gekregen die zijn lege leven weer zin had gegeven.

Er stonden nog een halfvolle fles wijn en een bordje met koude kwartels op tafel, het restant van een copieuze maaltijd waarmee ze gisteren zijn verjaardag hadden gevierd. Van In ontbeet zelden of nooit, maar de aanblik van het lekkers activeerde zijn speekselklieren. De vogels deden hem denken aan een scène uit een Robin Hoodfilm: de mannen van Sherwood die zich bij het kampvuur tegoed deden aan gebraden fazanten en patrijzen terwijl broeder Tuck liederlijk met een kan wijn stond te zwaaien. De vergelijking klopte min of meer. Mensen die Van In een beetje kenden beschouwden hem als een vrijbouter, sommigen vonden zelfs dat hij hoe langer hoe meer op broeder Tuck begon te lijken. Dus waarom zou hij de dag niet beginnen met wijn en gevogelte? Een bloedonderzoek had onlangs uitgewezen dat zijn prostaat nog in een

redelijke conditie verkeerde, zijn cholesterolgehalte binnen de perken was en dat zijn lever nog voor bijna honderd procent functioneerde. Hannelore had op haar beurt de strijd opgegeven, ze zeurde allang niet meer over zijn embonpoint. Integendeel. Ze vond het extra kussen best gezellig en het klopte dat mollige mensen aangenamer in de omgang waren. Van In was milder en rustiger geworden. Hij ergerde zich minder vaak aan wat hij vroeger de ondraaglijke dwaasheid van het bestaan noemde.

‘Ik geloof dat het smaakt.’

Zij was zelf ook rustiger geworden. De kinderen vroegen minder zorg dan vroeger en ze genoot een zekere vrijheid sinds ze weer onderzoeksrechter was. De kraaienpootjes en de denkrimpels op haar voorhoofd vielen nog te camoufleren met make-up en ze had nog altijd het figuur van een vrouw van vijfentwintig. Het was eigenlijk een beetje te mooi om waar te zijn.

‘Wil je ook een stukje?’

Hij scheurde een boutje van het frêle karkas, reikte het aan terwijl hij een slokje wijn nam. Don’t try this at home, zouden de Amerikanen zeggen. Wijn bij het ontbijt, het was gelukkig nog niet strafbaar.

‘Komt Guido je niet ophalen?’

Het was twintig over acht, normaal had hij vijf minuten geleden moeten aanbellen, Hannelore kon zich niet herinneren dat hij ooit te laat was geweest.

‘Toch wel. Ben is vanochtend vroeg voor zijn werk naar Japan vertrokken, Guido heeft hem met de auto naar de luchthaven gebracht. Hij kan ieder ogenblik arriveren.’

‘Ik dacht dat Ben rentenierde.’

‘Hij is van mening veranderd.’

Ben, de vriend van Versavel, had twee maanden geleden een chocoladefabriek gekocht en prospecteerde sindsdien in het buitenland. Japan was een belangrijke markt, maar ook een heel delicate. Een goed product was niet voldoende om succes te boeken, handeldrijven in het Verre Oosten vereiste tact, geduld en goede manieren. Daarom had Ben beslist het heft in eigen handen te nemen en zelf de onderhandelingen te leiden. Hij had zich weken lang verdiept in de Japanse cultuur en zich hun omgangsvormen eigen proberen te maken zodat hem niets te verwijten zou vallen als de gesprekken om een of andere reden geen resultaat opleverden.

‘Eens een zakenman, altijd een zakenman.’

Hij pakte de krant, las de koppen op de voorpagina,

wierp een vluchtige blik op de foto's. Er was een meisje van veertien verdwenen na een avondje stappen, een stervoetballer had zijn voet verzwikt en de regering kondigde nieuwe maatregelen aan om de crisis het hoofd te bieden. Het verslag over de verdwijning van het meisje nam zestig procent van de pagina in beslag, de blessure van de stervoetballer dertig, de saneringsmaatregelen van de regering die elke burger een paar honderd euro per jaar zouden kosten tien. Op pagina twee stond het obligate opiniestuk, geschreven door een journalist die er steevast een andere mening op na hield dan de doorsneelezer en het was zoeken naar een stuk over een bomaanslag die de dag ervoor aan meer dan veertig Irakezen het leven had gekost. Van In vroeg zich af waarom hij in godsnaam nog een krant kocht.

‘Eindelijk.’

Hij keek op zijn horloge, veerde op van zijn stoel, liep naar de voordeur terwijl Hannelore gewoontegetroouw een kopje koffie voor Versavel inschonk. Ze hadden het allebei mis. ‘Wat kom jij hier doen?’ hoorde ze hem zeggen.

Het was niet Versavel die had aangebeld, maar een jonge agent. Hij keek een beetje schuw. Collega's hadden hem gewaarschuwd voor het ochtendhumeur van

de commissaris, hij was op het ergste voorbereid maar het viel best mee. Van In nodigde hem uit binnen te komen, de onderzoeksrechter bood hem een kopje koffie aan.

‘De officier met wachtdienst heeft me opgedragen u te komen ophalen. Hoofdinspecteur Versavel heeft gebeld dat hij later komt, hij is lek gereden op de autosnelweg’, zei de jonge agent formeel.

‘Heeft Versavel de officier met wachtdienst gebeld?’

Van In griste zijn mobieltje van de keukentafel, zette het ding aan en zag op het display dat hij twee oproepen had gemist.

‘Heb jij iets gehoord?’

‘Nee’, zei Hannelore.

Ze pakte het toestel, verifieerde het schakelaartje aan de zijkant.

‘Je hebt gisteren het geluid afgezet, Pieter.’

Van In had zich noodgedwongen neergelegd bij de dictatuur van de moderne communicatiemiddelen, maar hij haatte het om gestoord te worden terwijl hij naar een film keek, zeker als de nationale zender een meesterwerk als *La vita è bella* uitzond, een ode aan onvoorwaardelijke liefde en onverwoestbaar optimisme, een compleet ongeloofwaardig verhaal maar dat

waren sprookjes ook. De jonge agent nipte beleefd van de koffie terwijl hij discreet rondkeek. Er deden de meest waanzinnige verhalen de ronde over commissaris Van In. Het glas wijn en de afgekloven kwartelbotjes leken de verhalen te bevestigen, hij vond echter niet dat Van In abnormaal deed. Integendeel. Hij nam met een zoen en een knuffel afscheid van zijn vrouw en kinderen voor hij zijn jas aantrok en breed grijnzend zei: ‘Kom jongen, we zijn er vandoor.’

Ze liepen door de Vette Vispoort naar de Moerstraat, waar de auto geparkeerd stond. Het was nog fris, maar niet echt koud. Hun stappen klonken droog op de eeuwenoude kinderkopjes.

‘Het is toch niet dringend?’ vroeg Van In voor ze instapten.

De afgelopen weken waren de rustigste die hij in jaren had meegemaakt. Zelfs de heethoofden die ieder weekend amok kwamen maken op de Eiermarkt leken hun leven te hebben gebeterd. Veel collega’s hadden van de gelegenheid gebruikgemaakt om hun achterstallige vakantiedagen op te nemen. Brugge lag er vredig bij. De jonge agent wist niet goed wat te antwoorden. Niemand had hem gezegd dat het dringend was, hij wist eigenlijk niet waarom de officier met wacht-

dienst hem de opdracht had gegeven Van In op te halen, maar het leek zo lullig dat ook toe te geven.

‘Wat is dringend, commissaris?’

Van In glimlachte. De jongen beviel hem. Een banaal verzoek van de burgemeester werd prioritair behandeld, een klacht van een langdurig werkloze belandde meestal in de prullenmand. Hij kon zich echter niet voorstellen dat de officier met wachtdienst hem zonder een gegronde reden liet opdraven.

‘Oké, we zien wel.’

Hij liet het raampje zakken, stak een sigaret op zonder zich om de boze blikken van de voorbijgangers te bekommeren. Beseften ze niet dat de dieselmotor van een oude Golf meer fijn stof produceerde dan honderd pakjes sigaretten? Natuurlijk niet. Het waren dezelfde mensen als zij die dachten dat antibiotica griep konden genezen.

‘Werk je al lang bij de politie?’

‘Twee maanden.’

‘Mag ik ook je naam?’

‘Achilles Beirens.’

‘Tiens’, zei Van In.

Hij vroeg niet waarom de ouders van Achilles hem zo hadden genoemd. Iedereen was vrij zijn kinderen

een onalledaagse naam te geven en hij vond Achilles
best origineel.

‘Zal ik je voor de deur afzetten?’

‘Doe dat, Achilles.’

Shortlist Aspe Award

Amber Cavens, Wingene (België)

Peter Dejaegher, Haacht (België)

Christof Gheerardyn, Zwevezele (België)

Peter Janssen, Arnhem (Nederland)

Joris Peeters, Zoersel (België)

Jan Posman, Maldegem (België)

Nicolet Posthuma, Abcoude (Nederland)

Koen Strobbe, Uzès (Frankrijk)

Sandra Vets, Sint-Amands (België)

Cora de Vos, Bilthoven (Nederland)

AspeNV.be

Wil je de wereld van Pieter Aspe beleven op de eerste rij? Ontdek de nieuwste boeken van Aspe voor alle anderen, word uitgenodigd voor exclusieve lezingen en events en maak kans op mooie prijzen uit het oeuvre van Pieter Aspe. En daar blijft het niet bij. Pieter Aspe trakteert trouwe lezers en bezoekers van AspeNV.be op nooit uitgegeven korte verhalen, interviews en unieke uitgaven van bestaand werk.

Blijf met andere woorden altijd op de hoogte van het laatste nieuws én sta een stap dichterbij je favoriete auteur.

Zin om Pieter Aspe beter te leren kennen? Surf dan als de bliksem naar AspeNV.be!